

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ

ἦτοι

ΕΙΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ

Τὰ ὑμνολογικὰ καὶ εὐχετικὰ μέρη τῆς ἀκολουθίας

Πρωτότυπον

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Ἄμωμος. Ψαλμὸς ρη' (118).

ΣΤΑΣΙΣ Α'. Ἦχος πλ. β'.

Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, Ἀλληλούϊα.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά
σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ
κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν
με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ
μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν
ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούϊα.

Μέτοχος ἐγὼ εἶμι πάντων τῶν φοβουμένων σε,
καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου.
Ἀλληλούϊα.

ΣΤΑΣΙΣ Β'. Ἦχος πλ. α'.

Ἀπόδοσις

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μας πάντοτε, τώρα καὶ πάντα
καὶ στοὺς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ναί, πράγματι.

Ὁ Ἄμωμος. Ψαλμὸς ρη' (118).

Στάση πρώτη.

Ὅσοι εἶναι ἄμωμοι στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους, ἄς
ὑμνοῦν τὸν Κύριον.

Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξέ με τὶς ἐντολές
σου. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Μεγάλο πόθο ἔχει ἡ ψυχὴ μου νὰ ἐπιθυμῆ καὶ
νὰ θέλει τὰ κρίματά σου σὲ κάθε καιρῷ. Ὑμνεῖτε
τὸν Κύριο.

Καταλήφθηκε ἀπὸ νυσταγμὸ ἡ ψυχὴ μου λόγω
χαλάρωσης, στερέωσέ με στὰ λόγια σου.
Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Κάνε τὴν καρδίαν μου νὰ στραφεῖ στὰ μαρτύριά
Σου καὶ ὄχι στὴν πλεονεξία. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπὸ ἀθυμία ἀπὸ τοὺς
ἀμαρτωλοὺς ποὺ ἐγκαταλείπουν τὸν νόμο Σου.
Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Ἐπικοινωνῶ μὲ ἐκείνους ποὺ σὲ σέβονται καὶ
φυλάσσουν τὸν νόμο Σου. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Στάση δεύτερη.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με,
συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.
Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκιος ἐν πάχνη, τὰ
δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με,
Κύριε.

Σὸς εἶμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου
ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ
ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ
δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.
Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· διεσκέδασαν τὸν
νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλούϊα.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ
κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.
Ἀλληλούϊα.

Νεώτερος ἐγώ εἶμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ
δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλούϊα.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός
σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με. Ἀλληλούϊα.

Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν
λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου. Ἀλληλούϊα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ
κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον
τὸν δούλον σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

Τὰ χεῖρια Σου με δημιούργησαν καὶ με ἔπλασαν,
δῶσε μου σύνεση καὶ θὰ μάθω τὶς ἐντολές σου.
Ἐλέησέ με Κύριε.

Διότι γεννήθηκα σὰν ἄσκι στην παγωνιά, ἀλλὰ
τὰ δικαιώματά Σου δὲν λησμόνησα. Ἐλέησέ με
Κύριε.

Δικός σου εἶμαι Κύριε σῶσε με, τὰ δικαιώματά
σου ζήτησα. Ἐλέησέ με Κύριε.

Ἀπὸ τὰ κρίματά σου δὲν παρεξέκλινα, διότι σὺ
ἔκαμες νόμο γιὰ μένα. Ἐλέησέ με Κύριε.

Στράφηκα με τὴν καρδιά μου στὸ νὰ πράττω τὶς
ἐντολές Σου με σκοπὸ νὰ πάρω τὴν ἀνταμοιβή.
Ἐλέησέ με Κύριε.

Εἶναι καιρὸς Κύριε νὰ σώσεις τοὺς δούλους Σου
ἐπειδὴ οἱ ἀσεβεῖς παραβίασαν τὸν νόμο Σου.
Ἐλέησέ με Κύριε.

Στάση τρίτη.

Ἐλέησέ με, (Κύριε). Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Κοίτα με καὶ ἐλέησέ με με τὴν κρίση Σου νὰ
προστατεύεις αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν τὸ ὄνομά
Σου. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Διότι εἶμαι νέος καὶ περιφρονημένος, ἀλλὰ δὲν
ξέχασα τὰ δικαιώματά Σου. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Ἄκουσε τὴ φωνὴ μου σύμφωνα με τὸ ἔλεός Σου
καὶ με τὴν κρίση Σου δώσε μου ζωὴ. Ὑμνεῖτε τὸν
Κύριο.

Ἄρχοντες με ἐκδίωξαν ἄδικα καὶ ἐγὼ δειλίασα
ἐξαιτίας τῶν λόγων Σου. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Θὰ ζήσει ἡ ψυχὴ μου καὶ θὰ σὲ ὑμνήσει καὶ οἱ
κρίσεις Σου θὰ με βοηθήσουν. Ὑμνεῖτε τὸν
Κύριο.

Πλανήθηκα σὰν τὸ χαμένο πρόβατο, ζήτησε νὰ

μέ βρεῖς διότι τίς ἐντολές Σου δέν λησμόνησα.
Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά
σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορός, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ
θύραν Παραδείσου· εὔρω ἀγάω, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς
μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμι·
ἀνακάλεσαί με, Σωτῆρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά
σου.

Ὁ πάλαι μὲν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι
σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν
με ἐπιστρέψας, εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ
καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος
ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά
σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ
στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτεῖρησον τὸν
σὸν πλάσμα Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ
εὐσπλαχνία· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα
παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην
με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά
σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τὸν δούλον σου, καὶ
κατάταξον αὐτὸν ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν
Ἁγίων Κύριε, καὶ οἱ Δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς
φωστῆρες· τὸν κεκοιμημένον δούλον σου
ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ πάντα τὰ
ἐγκλήματα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τὸ τριλαμπές, τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς
ὕμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ

Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.

Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά
σου.

Ὁ χορός τῶν Ἁγίων βοῆκε τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς
καὶ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου, θὰ βρῶ καὶ ἐγὼ
αὐτὴ τὴν ὁδὸν μὲ τὴν μετάνοια, διότι εἶμαι τὸ
χαμένο πρόβατο, ξανακάλεσέ με καὶ σῶσε με.

Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά
σου.

Ἐσὺ ποὺ τὸν παλιὸ καιρὸ μὲ ἐπλασες ἀπὸ τὸ
μηδὲν καὶ μὲ τίμησες μὲ τὴν θεία σου εἰκόνα,
ἀφοῦ παρέβηκα τὴν ἐντολή Σου μὲ γύρισες πάλιν
στὴν γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχομαι, ἐπανάφερέ
με στὸ καθ' ὁμοίωσιν γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν
παλαιὰ ὁμορφιά.

Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά
σου.

Εἶμαι εἰκόνα τῆς ἀνείπωτης δόξας Σου ἂν καὶ
φέρω σημάδια τῆς ἁμαρτίας. Λυπήσου τὸ
πλάσμα Σου Δέσποτα καὶ καθάρισέ το μὲ τὴν
εὐσπλαχνία Σου. Δῶσε μοι τὴν πατρίδα ποὺ
ποθῶ κάνοντάς με ξανά πολίτη τοῦ
Παραδείσου.

Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά
σου.

Ἀνάπαυσε ὁ Θεὸς τὸν δούλο Σου καὶ
τοποθέτησέ τον στὸν Παράδεισο ὅπου
βρίσκονται χοροὶ τῶν Ἁγίων καὶ οἱ δίκαιοι θὰ
λάμπουν ὡς φωστῆρες. Ἀνάπαυσε τὸν δούλον
Σου ποὺ κοιμήθηκε, παραβλέποντας ὅλα τὰ
ἁμαρτήματα.

Δόξα στὸν Πατέρα, τὸν Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Τὸ τριλαμπές τῆς μιᾶς Θεότητος ἅς ὕμνήσωμε

ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸν θεῖον
Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς, πίστει σοι λατρεύοντας,
καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Χαίρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων
σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὗρατο
τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὕροισεν Παράδεισον,
Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν
τοῦ δούλου σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη,
οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Νεκρώσιμα Ἰδιόμελα.
(Ἰωάννου Μοναχοῦ, τοῦ Δαμασκηνοῦ).

ᾠχος α'.

Ποία τοῦ βίου τρυφὴ διαμένει λύτης ἀμέτοχος;
Ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; Πάντα
σκιάσ ἀσθενέστερα, πάντα ὄνειρων
ἀπατηλότερα· μία ῥοπή, καὶ ταῦτα πάντα
θάνατος διαδέχεται. Ἀλλ' ἐν τῷ φωτί, Χριστέ,
τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς
ὠραιότητος, ὃν ἐξέλεξω ἀνάπαυσον, ὡς
φιλάνθρωπος.

ᾠχος β'.

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται,
καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχούσης
τῆς σάλπιγγος, νεκροί, ὡς ἐν συσσεισμῷ, πάντες
ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν, Χριστέ ὁ
Θεός· τότε, Δέσποτα, ὃν μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν
ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατατάξον σκηναῖς, τὸ
πνεῦμα τοῦ σοῦ δούλου, Χριστέ.

μὲ εὐσέβεια λέγοντες. Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας ὁ
ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸ Θεῖο
Πνεῦμα. Φώτισε ἐμᾶς πού σε λατρεύουμε μὲ
πίστη καὶ ἀπὸ τὸ αἰώνιο πῦρ γλίτωσέ μας.

Καὶ τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελείωτους
αἰῶνες. Ναί, πράγματι.

Χαίρε σεμνή Σὺ πού γέννησες κατὰ σάρκα τὸν
Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς
ὁποίας τὸ γένος μας βρῆκε τὴν σωτηρία, μὲ
Σένα θὰ βροῦμε τὸν Παράδεισο, Θεοτόκε, ἀγνή,
εὐλογημένη.

Κοντάκιον.

Μαζὶ μὲ τοὺς Ἁγίους ἀνάπαυσε Χριστέ τὴν ψυχὴν
τοῦ δούλου Σου, ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει πόνος, ἡ
λύπη, ἡ στεναγμός, ἀλλὰ μόνο ζωὴ ἀτελείωτη.

Νεκρώσιμα Ἰδιόμελα.
(Ἰωάννου Μοναχοῦ, τοῦ Δαμασκηνοῦ).

ᾠχος α'.

Ποία ἀπόλαυση τῆς ζωῆς βρίσκεται ἀμέτοχη
λύτης; Ποία δόξα γήινη μένει σταθερὴ καὶ
ἀμετάθετη; Ὅλα εἶναι ἀσθενέστερα ἀπὸ τὴν
σκιά καὶ ἀπατηλότερα ἀπὸ τὸ ὄνειρο, μία στιγμή
καὶ ὅλα τὰ διαδέχεται ὁ θάνατος. Ἀλλὰ
ἀνάπαυσε Χριστέ στὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου
καὶ στὴ γλυκύτητα τῆς ὁμορφιάς Σου αὐτὸν πού
ἐξέλεξες σήμερα ὡς φιλάνθρωπος.

ᾠχος β'.

Σὰν τὸ λουλούδι μαραίνεται καὶ σὰν ὄνειρο
φεύγει καὶ διαλύεται κάθε ἄνθρωπος. Ὄταν
(στὴν δευτέρα Παρουσία) ἠχήσει ἡ σάλπιγγα
ὅλοι οἱ νεκροὶ σὰν νὰ γίνεται σεισμός, θὰ
ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὰ μνήματα γιὰ νὰ Σὲ
συναντήσουν Χριστέ. Τότε Δέσποτα αὐτὸν πού
πῆρες ἀπὸ ἐμᾶς νὰ κατατάξεις στὶς σκηνές τῶν
Ἁγίων Σου, ἀναπαύων ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ
δούλου Σου.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἶμοι, οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! Οἶμοι, πόσα δακρῦει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν! Πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἄπρακτα καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τῷ μεταστάντι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοήσωμεν· Τὸν μεταστάντα ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστὶν εὐφραιομένων ἡ κατοικία.

Ἦχος δ'.

Ὅντως φοβερῶτατον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται ἐκ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας ὁ φυσικώτατος δεσμός, θεῖω βουλήματι ἀποτέμενεται. Διὸ σε ἱκετεύομεν· Τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου. Ζωοδότα Φιλάνθρωπε.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; Ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαιρῶν φαντασία; Ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; Ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα καὶ ὁ θόρυβος; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά. Ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ· Κύριε, τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τὸν μεταστάντα ἐξ ἡμῶν, ἀναπαύων αὐτὸν ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀλίμονο πόσο ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ ὅταν παλεύει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα, πόσα δάκρυα χύνει τότε καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τὴν ἐλεήσει. Βλέπει πρὸς τοὺς Ἀγγέλους, χωρὶς ὅμως ἀνταπόκριση. Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τείνει τὰ χέρια χωρὶς νὰ τὴν βοηθήσει κάποιος. Γι' αὐτὸ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ἀφοῦ κατανοήσουμε τὸ μικρὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Χριστὸ νὰ χαρίσει ἀνάπαυση στὴν ψυχὴ τοῦ μεταστάντος καὶ στὶς ψυχές μας τὸ μέγαλο Του ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα εἶναι παροδικὰ καὶ δὲν ὑπάρχουν μετὰ τὸν θάνατο, οὔτε τὰ πλούτη παραμένουν, οὔτε ἡ δόξα μᾶς συνοδεύει. Διότι ὅταν ἐρχεται ὁ θάνατος ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξαφανιστοῦν. Γι' αὐτὸ ἅς φωνάξουμε στὸν ἀθάνατο βασιλιὰ καὶ Χριστό μας, αὐτὸν ποῦ πῆρε ἀπὸ ἐμᾶς ἅς ἀναπαύσει ἐκεῖ ποῦ ὑπάρχει ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν ποῦ γεύονται τὴν εὐφροσύνη τῆς βασιλείας Του.

Ἦχος δ'.

Εἶναι πράγματι φοβερὸ τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, τὸ πῶς ἡ ψυχὴ βίαια χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρμονικὴ τῆς σχέσης μὲ τὸ σῶμα καὶ κόβεται ὁ φυσικὸς τῆς δεσμός μὲ αὐτὸ μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ Σὲ παρακαλοῦμε τὸν δοτήρα τῆς ζωῆς καὶ φιλάνθρωπο, τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσε στὶς σκηνές τῶν δικαίων Σου.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ποῦ εἶναι πλέον ἡ προσπάθεια γιὰ τὰ ὑλικά; Ποῦ εἶναι πια οἱ ιδέες γιὰ τὰ πρόσκαιρα; Ποῦ εἶναι ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; Ποῦ εἶναι τῶν ὑπηρετῶν τὸ πλήθος καὶ ὁ θόρυβος; Ὅλα σκόνη, ὅλα τέφρα, ὅλα σκιά. Ἀλλὰ ἐλάτε νὰ φωνάξουμε στὸν ἀθάνατο Βασιλέα· Κύριε, ἀξίωσε τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν τὸν ποῦ ἔφυγε ἀπὸ ἀνάμεσά μας πρὸς τὴν ἀγέραστη εὐτυχία.

Ἦχος πλ. α΄.

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἰμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι καὶ εἶδον τὰ ὅσα τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστι, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον, Κύριε, μετὰ Δικαίων τὸν δούλόν σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἔμπνεύσει. Διό, Χριστέ, τὸν δούλόν σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἦχος βαρὺς.

Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν ζωοδότα, ὃν μετέστησας ἀδελφὸν ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαίρων, κρᾶζοντα δόξα σοι.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, πλαστοουργήσας κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν Παραδείσῳ τέθεικας, κατάρχειν σου τῶν κτισμάτων· φθόνῳ δὲ διαβόλου ἀπατηθεὶς, τῆς βρώσεως μετέσχε, τῶν ἐντολῶν σου παραβάτης γεγωνός· διὸ πάλιν εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη, κατεδίκασας ἐπιστρέφειν, Κύριε, καὶ αἰτεῖσθαι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἦχος πλ. δ΄.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθειῶσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσιν εἶδος. Ὡ τοῦ θαύματος! Τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ, καὶ συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὄντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς

Ἦχος πλ. α΄.

Θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ Προφήτη ποῦ ἔλεγε ὅτι ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη καὶ εἶδα μὲ τὸ νοῦ μου τὰ μνήματα καὶ εἶδα τὰ ἄσαρκα ὅσα καὶ εἶπα. Ἄρα ποιὸς εἶναι (ὁ νεκρὸς) βασιλιάς ἢ στρατιώτης; πλούσιος ἢ πτωχός; δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσε Κύριε μὲ τοὺς δικαίους τὸν δούλο Σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἀρχὴ γιὰ τὴν ὑπαρξή μου ἔγινε τὸ δημιουργικὸ Σου πρόσταγμα, διότι γιὰ νὰ μὲ πλάσεις ζῶο ἀνάμικτο ἀπὸ ὁρατῆ καὶ ἀόρατη φύση, τὸ μὲν σῶμα μου τὸ πῆρες ἀπὸ τὴν γῆ, μοῦ ἔδωσες δὲ ψυχὴ μὲ τὴν θεία καὶ ζωαρχικὴ Σου ἔμπνευση. Γι' αὐτὸ Χριστέ ἀνάπαυσε τὸν δούλο Σου στὴ χώρα τῶν ζώντων καὶ στίς σκηνές τῶν δικαίων.

Ἦχος βαρὺς.

Ἀνάπαυσε Σωτὴρα μας ποῦ δίνεις τὴν ζωὴ, τὸν ἀδελφὸ μας ποῦ μετέστησες ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, ὁ ὁποῖος βοᾷ δόξα σὲ Σένα.

Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀφοῦ ἀρχικὰ ἔπλασες τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴν εἰκόνα σου καὶ πρὸς ὁμοίωσή Σου, τὸν ἔθεσες στὸν Παράδεισο, γιὰ νὰ ἄρχει στὰ κτίσματά Σου. Ὅμως ἐπειδὴ ἔξαπατήθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου ἀπὸ τὸν διάβολο, ἔφαγε (τὸν καρπὸ), καὶ ἔτσι ἔγινε παραβάτης τῶν ἐντολῶν σου. Γι' αὐτὸ πάλιν στὴν γῆ ἀπ' ὅπου προῆλθε (ἢ ὕλη του), ἀναγκαστικὰ ἐπιστρέφει, Κύριε, ζητώντας σου τὴν ἀνάπαυση.

Ἦχος πλ. δ΄.

Θρηνῶ καὶ κλαίω ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατο καὶ δῶ στοὺς τάφους τὴν δική μας ὠραιότητα ποῦ πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, χωρὶς μορφή, χωρὶς δόξα, χωρὶς εἶδος. Πόσο μεγάλο θαῦμα. Διότι ἔγινε γιὰ ἐμᾶς αὐτὸ τὸ μυστήριον; Πῶς παραδοθήκαμε στὴν φθορὰ καὶ συζευχθήκαμε

μεταστᾶσι τὴν ἀνάπασιν.

Δόξα Πατρί. **Ὁ αὐτός.**

Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετέθης, οὐκ ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέγκτο· διὸ τὸν μεταστάντα ἀνάπασον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. **Ὁ αὐτός.**

Ἀγνή Παρθένε, τοῦ Λόγου Πύλη, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Οἱ Μακαρισμοί.

Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, μνήσθητί ἡμῶν, Κύριε.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Ἦχος πλ. β΄. Οἱ ὄσιοί σου Παῖδες.

Ληστήν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μου προαπειργάσω· αὐτοῦ τῆς μετανοίας, ἀξίωσον καμὲ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν

μὲ τὸν θάνατο. Ἀλήθεια αὐτὸ ἔγινε μὲ πρόσταγμα Θεοῦ, ὅπως λέγει ἡ Γραφή, ὁ ὁποῖος παρέχει στοὺς μεταστάντας τὴν ἀνάπαυση.

Δόξα στὸν Πατέρα, τὸν Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὁ θάνατός Σου Κύριε ἔγινε πρόξενος ἀθανασίας, διότι ἂν δὲν ἐνταφιαζόσουν στὸ μνήμα, ὁ παράδεισος δὲν θὰ ἀνοιγόταν. Ἔτσι τὸν μεταστάντα ἀνάπασε ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ναί, πράγματι.

Ἀγνή Παρθένε, ἡ πύλη ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε ὁ Θεὸς Λόγος στὸν κόσμο, ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἰκέτευε νὰ ἐλεηθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ κοιμηθέντος.

Οἱ Μακαρισμοί.

Θυμήσου μας Κύριε στὴ βασιλεία Σου.

Εὐτυχισμένοι οἱ ταπεινόφρονες, διότι σὲ αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ πενθοῦν, διότι θὰ παρηγορηθοῦν.

Εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ πραῖοι, διότι θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆ.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνη/, διότι θὰ χορτάσουν.

Εὐτυχισμένοι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν.

Τροπάρια.

Τὸν ληστήν πάνω στὸ Σταυρὸ πού σοῦ φώναξε τὸ θυμήσου με, τὸν ἔκαμες πρῶτο πολίτη τοῦ Παραδείσου, τὴν μετάνοιά του αὐτὴ ἀξίωσε καὶ μένα νὰ τὴν βρῶ.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καθαρή

Θεόν ὄψονται.

Ζωῆς ὁ κυριεύων καὶ τοῦ θανάτου, ἐν ταῖς ἀύλαις Ἀγίων ἀνάπαυσον, ὄν προσελάβου ἐκ τῶν προσκαίρων, βοῶντα· Μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ὁ τῶν ψυχῶν δεσπόζων καὶ τῶν σωμάτων, οὗ ἐν τῇ χειρὶ ἡ πνοὴ ἡμῶν, τῶν θλιβομένων παραμυθία, ἀνάπαυσον ἐν χώρᾳ Δικαίων, ὄν μετέστησας δοῦλόν σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Χριστὸς σε ἀναπαύσει ἐν χώρᾳ ζώντων, καὶ πύλας Παραδείσου ἀνοίξει σοι, καὶ βασιλείας δείξει πολίτην, καὶ ἄφεσίν σοι δώρη, ὧν ἡμαρτες ἐν βίῳ φιλόχριστε.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἔμοῦ.

Ἐξέλθωμεν καὶ ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις, ὅτι γυμνὰ ὅστέα ὁ ἄνθρωπος, σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία καὶ γινώμεν τίς ὁ πλοῦτος, τὸ κάλλος, ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ εὐπρέπεια.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἀκούσωμεν τί κράζει ὁ Παντοκράτωρ· Οὐαί, οἱ ἐκζητοῦντες θεάσασθαι, τὴν φοβερὰν ἡμέραν Κυρίου· αὕτη γὰρ ἐστὶ σκοτὸς· πυρὶ γὰρ δοκιμάσει τὰ σύμπαντα.

καρδιά, διότι αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸν Θεό.

Σὺ Θεέ πού κυριεύεις τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο, ἀνάπαυσε στὶς αὐλὲς τῶν Ἀγίων Σου, αὐτὸν πού διάλεξες ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, ὁ ὁποῖος βοᾷ· θυμήσου με στὴν βασιλεία Σου.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ πού πράττουν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, διότι θὰ ὀνομαστοῦν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Σὺ Κύριε, πού δεσπόζεις στὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα καὶ πού κρατᾷς στὰ χέρια Σου τὴν πνοή μας καὶ εἶσαι ἡ παρηγορία τῶν θλιβομένων, ἀνάπαυσε στὴν χώρα τῶν δικαίων τὸν μεταστάντα δοῦλο Σου.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ πού διώκονται ἐξαιτίας τῆς δικαιοσύνης, διότι σὲ αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Χριστὸς ἂς σε ἀναπαύσει στὴν χώρα τῶν δικαίων καὶ νὰ σοῦ ἀνοίξει τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ σε ἀναδείξει πολίτη τῆς βασιλείας Του καὶ νὰ σοῦ δώσει ἄφεση ἁμαρτιῶν πού ἔπραξες στὴ ζωὴ σου, φιλόχριστε.

Εὐτυχισμένοι εἶστε ὅταν σᾶς κατηγορήσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ σᾶς διώξουν καὶ σᾶς συκοφαντήσουν μὲ ψεύδη ἐξαιτίας Μου.

Ἄς βγοῦμε καὶ νὰ δοῦμε στοὺς τάφους ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι γυμνὰ ὅστᾳ, τροφή γιὰ τὰ σκουλήκια καὶ δυσσομία καὶ νὰ σκεφτοῦμε ποιά ἀξία ἔχει ὁ πλοῦτος, ἡ ὁμορφιά, ἡ δύναμη καὶ ἡ εὐπρέπεια.

Νὰ εἶστε χαρούμενοι, διότι ὁ μισθὸς σας εἶναι μέγας στὸν οὐρανό.

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει ὁ Παντοκράτορας Θεός, ἀλίμονο σὲ σᾶς πού ζητᾶτε νὰ δεῖτε τὴν φοβερὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Αὕτη εἶναι σκοτάδι καὶ ἡ φωτιὰ θὰ δοκιμάσει τὰ σύμπαντα.

Δόξα.

Ανάρχω καὶ γεννήσει τε καὶ προόδω, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὕμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρὶ τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Πῶς ἐκ μαζῶν σου γάλα βρῦεις Παρθένη; Πῶς τρέφεις τὸν τροφέα τῆς κτίσεως; Ὡς εἶδεν ὁ πηγάσας ὕδωρ ἐκ πέτρας, τὰς φλέβας τῶν ὑδάτων, διψῶντι τῷ λαῷ, καθὼς γέγραπται.

Ἀπόστολος. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ (δ΄ 13-17).

Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ε΄ 24-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν

Δόξα στὸν Πατέρα, τὸν Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Στὴν ἀναρχὴ γέννηση τῆς Τριάδας, Πατέρα προσκυνῶ πού γεννήσε τὸν Υἱό, τὸν Υἱὸ δοξάζω πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀνυμνῶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού συνεκλάμπει μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Καὶ τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ναί, πράγματι.

Πῶς ἀπὸ τοὺς μαστοὺς Σου πηγάζεις γάλα Παρθένη; Πῶς τρέφεις Αὐτὸν πού τρέφει τὴν κτίση; Ἀσφαλῶς ὅπως γνωρίζει αὐτὸς πού πήγασε νερὸ ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ ἀνοιξε τίς φλέβες τῶν νερῶν γιὰ νὰ ξεδιψάσει τὸν λαό, ὅπως λέει ἡ Γραφή.

Ἀπόστολος. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ (δ΄ 13-17).

Ἀδέλφια μου δὲν θέλω νὰ ἀγνοεῖται σχετικὰ μὲ τοὺς κεκοιμημένους, γιὰ νὰ μὴ λυπάσθε ὅπως οἱ ὑπόλοιποι πού δὲν ἔχουν ἐλπίδα (ἀναστάσεως). Ἄν πιστεύομε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντες μὲ πίστη θὰ τοὺς φέρει στὴν αἰώνια ζωὴ μὲ τὸν Ἰησοῦ. Διότι σὰς λέμε τὰ λόγια του Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζωντανοὶ δὲν θὰ προφθάσουμε τοὺς νεκροὺς, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς προλάβουν στὴν προϋπάντηση τοῦ Κυρίου. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ πρόσταγμα, μὲ φωνὴ ἀρχαγγέλου καὶ μὲ σάλπισμα Θεοῦ θὰ κατέβει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ νεκροὶ πού κοιμήθηκαν μὲ πίστη στὸν Χριστὸ θὰ ἀναστηθοῦν πρῶτοι. Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζωντανοί, μαζί με αὐτοὺς θὰ ἀρπαγοῦμε σὲ νεφέλες γιὰ νὰ συναντήσουμε στὸν ἀέρα τὸν Κύριο καὶ ἔτσι θὰ εἴμαστε πάντοτε μαζί Του.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ε΄ 24-30).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Ἰουδαίους πού ἦλθαν νὰ Τὸν συναντήσουν. Σὰς βεβαιώνω ὅτι ἐκεῖνος πού ἀκούει τὸν λόγο μου καὶ πιστεύει σὲ αὐτὸν πού με ἔστειλε, ἔχει αἰώνια ζωὴ καὶ δὲν κρίνεται, ἀλλὰ μετέβη ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Σὰς βεβαιώνω ὅτι ἔρχεται ὥρα, κοντά, στὴν ὁποία οἱ

ἐστὶν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται. Ὡσπερ γὰρ ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί. Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως. Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐδέν. Καθὼς ἀκούω κρίνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δίκαια ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός.

Εὐχαὶ συγχωρητικάι.

Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου σου (τοῦδε), ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἀμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος ἐκτὸς ἀμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου σου (τοῦδε), Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς πᾶσαν ἀρὰν καὶ ἀφορισμόν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῆ σῆ ἀρόρητῳ σοφίᾳ δημιουργήσας τὸν ἄνθρωπος ἐκ τοῦ χοός, καὶ τοῦτον ἀναμορφώσας εἰς εἶδος καὶ κάλλος, καὶ ἐξωραΐσας, ὡς τίμιον καὶ οὐράνιον κτῆμα, εἰς δοξολογίαν καὶ εὐπρέπειαν τῆς σῆς δόξης καὶ

νεκροὶ θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀκουσαν θὰ ζήσουν. Διότι ὅπως ὁ Πατέρας ἔχει στὴν φύση Του ζωὴ, ἔτσι ἔδωσε καὶ στὸν Υἱὸ ζωὴ καὶ ἐξουσία νὰ κάνει κρίση, ἀφοῦ εἶναι Υἱὸς ἀνθρώπου. Μὴν ἀπορεῖτε γι' αὐτό, διότι πλησιάζει ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ νεκροὶ στὰ μνημεῖα θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν Του καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὰ ἀγαθὰ θὰ ἀναστηθοῦν στὴν αἰώνια ζωὴ, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν φαῦλα πράγματα θὰ ἀναστηθοῦν σὲ αἰώνια κρίση. Δὲν μπορῶ ἀπὸ μόνος Μου νὰ κάνω τίποτα. Ὅπως ἀκούω, κρίνω καὶ ἡ κρίση Μου εἶναι δίκαιη, διότι δὲν ἐπιζητῶ τὸ θέλημά Μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Μου ποὺ Μὲ ἔστειλε.

Εὐχὲς συγχωρητικές.

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ κάθε σαρκικῆς φύσεως, ποὺ καταπάτησες τὸν θάνατο καὶ καταργήσες τὸν διάβολο καὶ χάρισες ζωὴ στὸν κόσμο, Ἐσὺ Κύριε ἀνάπαυσε τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου σὲ τόπο φωτεινὸ, σὲ τόπο χλοερό, σὲ τόπο ἀναψύξεως, ὅπου δὲν ὑπάρχει, ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Κάθε ἀμάρτημα ποὺ ἔκαμε μὲ λόγια, ἢ ἔργα, ἢ μὲ τὴν σκέψη, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, συγχώρεσέ το. Διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ θὰ ζήσῃ στὴν γῆ καὶ δὲν θὰ ἀμαρτήσῃ. Διότι Ἐσὺ μόνος ἐκτὸς τῆς ἀμαρτίας ὑπάρχεις, ἡ δικαιοσύνη Σου εἶναι αἰώνια καὶ ὁ λόγος Σου ἀλήθεια.

Διότι Σὺ εἶσαι ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ δούλου (τάδε) ποὺ κοιμήθηκε, Χριστέ, ποὺ εἶσαι ὁ Θεός, καὶ σὲ ἐσένα ἀναπέμπομε τὴν δοξολογία, καὶ στὸν ἄχρονο Πατέρα Σου, καὶ στὸ πανάγιο καὶ ζωοποιό Σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ναί, πράγματι.

Εὐχὴ σὲ περίπτωσι καταράς

Κύριε καὶ Θεέ μας, Ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν ἀρόρητῆ Σου σοφίᾳ δημιουργήσες τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τοῦ ἔδωσες ὠραία μορφή καὶ ὁμορφιά, τὸν στόλισες μὲ τὰ χαρίσματά Σου σὰν τίμιον καὶ οὐράνιον κτῆμα Σου γιὰ νὰ σὲ δοξάζει, ἐπειδὴ

βασιλείας, διὰ τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦτον παραγαγεῖν τὴν ἐντολὴν δὲ παραβάοντα τοῦ σου προστάγματος, καὶ μεταλαβόντα τῆς εἰκόνας, καὶ μὴ φυλάξαντα· καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται, φιλανθρώπως κελεύσας τὴν κρᾶσιν, καὶ μίξιν ταύτην, καὶ τὸν ἄρρηκτὸν σου, τοῦτον δεσμόν, ὡς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῷ θείῳ βουλήματι ἀποτέμενεσθαι καὶ διαλύεσθαι ὥστε τὴν μὲν ψυχὴν ἐκεῖσε χωρεῖν, ἔνθα καὶ τὸ εἶναι προσελάβετο, μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναλύεσθαι· διὰ τοῦτο δεόμεθα σοῦ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, καὶ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, καὶ τοῦ παναγίου, καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἵνα μὴ παρίδῃς τὸ σὸν πλάσμα καταποθῆναι τῇ ἀπωλείᾳ· ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα διαλυθῆναι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, τὴν δὲ ψυχὴν καταταγῆναι ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων. Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, νικησάτω σου τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἡ ἀνείκαστος· καὶ εἴτε ὑπὸ κατάραν πατρὸς ἢ μητρὸς, εἴτε τῷ ἰδίῳ ἀναθέματι ὑπέπεσεν ὁ δούλος σου οὗτος, εἴτε τινὰ τῶν ἱερωμένων παρεπίκρανε, καὶ παρ' αὐτοῦ δεσμόν ἄλυτον ἐδέξατο, εἴτε ὑπὸ Ἀρχιερέως βαρυντάτῳ ἀφορισμῷ περιέπεσε, καὶ ἀμελείᾳ καὶ ῥαθυμίας χρησάμενος, οὐκ ἔτυχε συγχωρήσεως, συγχώρησον αὐτῷ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη διάλυσον, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς Ἁγίων κατάταξον. Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοῖς ἁγίοις σου Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις τὴν ἐξουσίαν ταύτην δούς ὥστε τῶν ἀμαρτημάτων διδόναι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰπών· Ὅσα ἂν δήσητε καὶ λύσητε, ἵνα ὧσι δεδεμένα, καὶ λελυμένα· δι' αὐτῶν δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς, εἰ καὶ ἀναξίους, ὡσαύτως τὴν τηλικαύτην δωρεὰν φιλανθρώπως διαβιάσας, λύσον τὸν κοιμηθέντα δούλον σου **(τὸν δεῖνα)** τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἀμαρτήματος, καὶ ἔστω συγκεχωρημένος, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

τὸν ἔπλασες κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ὁμοίωμα Σου. Αὐτὸς ὅμως παρέβη τὴν ἐντολὴν καὶ τὸ πρόσταγμα Σου καὶ τὴν εἰκόνα Σου ποὺ δέχτηκε δὲν τήρησε ὅπως τὴν παρέλαβε. Ἔτσι γιὰ νὰ μὴ μείνει ἀθάνατο τὸ κακὸ ποὺ μπήκε στὸν κόσμο, ἀπὸ φιλανθρωπία διέταξες νὰ διαλύεται ἡ κρᾶση καὶ ἡ μίξη αὐτὴ καὶ νὰ κόβεται ὁ ἄρρηκτος δεσμὸς σώματος καὶ ψυχῆς, ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ πηγαίνει ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου προήλθε μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀνάστασης (τῶν σωμάτων), τὸ δὲ σῶμα νὰ διαλύεται ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου δημιουργήθηκε (χῶμα). Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς σὲ παρακαλοῦμε τὸν ἀναρχο Πατέρα καὶ τὸν μονογενῆ σου Υἱὸ καὶ τὸ πανάγιο καὶ ὁμοούσιο καὶ ζωοποιὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σου, νὰ μὴ παραβλέψεις τὸ πλάσμα Σου, ὥστε νὰ ἀπολεσθεῖ, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα του νὰ διαλυθεῖ, ἡ δὲ ψυχὴ νὰ καταταχθεῖ στὸν χορὸ τῶν δικαίων. Ναί, Κύριε, ἃς νικήσει τὸ ἀμέτροτο ἔλεός Σου καὶ ἡ φιλανθρωπία Σου. Καὶ εἴτε ὁ δούλος Σου αὐτὸς ὑπέπεσε σὲ κατάρα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας του ἢ σὲ δικό του ἀνάθεμα, ἢ μὲ τὴν συμπεριφορὰ του λύπησε κάποιον Ἱερέα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔβαλε ἄλυτο δεσμό ἢ ἔπεσε σὲ βαρὺ ἀφορισμὸ ἀπὸ Ἀρχιερέα καὶ ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ραθυμία του δὲν συγχωρήθηκε ὅσο ζοῦσε, συγχώρησέ τον ἀπὸ ἐμένα, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξιος καὶ ἀμαρτωλός. Καὶ τὸ μὲν σῶμα του διάλυσε, τὴν δὲ ψυχὴν του κατάταξε στὴν σκηνὴς τῶν Ἁγίων Σου. Ναί, Κύριε ὁ Θεός, σὺ ποὺ ἔδωσες τὴν ἐξουσία αὐτῇ στοὺς Ἁγίους Σου Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, ὥστε νὰ δίνουν ἄφεση, λέγοντάς τους· Ὅσα ἂν δέσετε καὶ λύσετε, νὰ εἶναι δεμένα καὶ λυμένα, δι' αὐτῶν καὶ σὲ μᾶς, ἂν καὶ ἀνάξιος, τὴν ἴδια ἐξουσία ἔδωσες, λύσε τὸν κοιμηθέντα δούλο Σου ἀπὸ τὸ ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ἀμάρτημα καὶ ἃς εἶναι συγχωρημένος καὶ σὲ αὐτὸν τὸν αἰῶνα καὶ στὸν μελλοντικὸ, μὲ τίς πρεσβείαις τῆς Παναγίας καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων Σου. Πράγματι.

Εὐχή ἐτέρα.

Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὰς κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας, καὶ τῆ σῆ χάριτι τὴν τοῦ δεσμῆν τε καὶ λύειν τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας, μετὰ τὴν ἀγίαν σου ἐκ νεκρῶν τριήμερον ἐξανάστασιν, τοῖς σοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς καὶ ἱεροῖς Ἀποστόλοις δωρησάμενος ἐξουσίαν, ὥστε δεδεμένα εἶναι καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅσα δι' αὐτῶν ἐν γῆ δέδενται, καὶ λελυμένα ὡσαύτως ἐν τῷ οὐρανῷ ὅσα δι' αὐτῶν ἐν γῆ λέλυνται, διαδόχους δὲ ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀναξίους δούλους σου τῆς αὐτῆς ταύτης παρὰ σοῦ ὑπεραγίας δωρεᾶς τε καὶ χάριτος τῆ ἀφάτῳ σου φιλανθρωπία καταξιώσας γενέσθαι, ὥστε καὶ ἡμᾶς οὕτω δεσμῆν τε καὶ λύειν τὰ ἐν τῷ λαῷ σου συμβαίνοντα· αὐτός, πανάγαθε Βασιλεῦ, δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, συγχώρησον τῷ δούλῳ σου (τῷ δεῖνι) εἴτι ἐν τῷ παρόντι βίῳ ὡς ἄνθρωπος ἐπλημμέλησε· καὶ ἄφες αὐτῷ ὅσα ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν ἤμαρτε, λύσας αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπικείμενον, μεθ' οἰωνδήποτε τρόπων, δεσμόν, ὃν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐκ συναρπαγῆς ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔδησεν, εἴτε ὑπὸ Ἀρχιερέως εἴτε παρ' ἄλλου τινός, φθόνῳ καὶ συνεργείᾳ τοῦ πονηροῦ, τοιοῦτον ὑπέστη ὀλίσθημα· εὐδόκησον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος, τὴν μὲν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἁγίων ταχθῆναι τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων, τὸ δὲ σῶμα τῆ παρὰ σοῦ δημιουργηθείσῃ φύσει δοθῆναι. Ὅτι εὐλογητὸς καὶ δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εὐχή εἰς κεκοιμημένον ἱερέα.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι σοῦ μόνον τὸ ζῆν ἀθάνατον, καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος, καὶ τὸ ἔλεος ἀμέτρητον, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀφατος, καὶ ἡ βασιλεία ἀδιάδοχος, καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία παρὰ σοί, Κύριε· πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις τὸ κοινὸν τοῦ βίου ἔταξας χρέος, τοῦ ὄρου πληρωθέντος. Διό σε ἱκετεύομεν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν· Τὸν δούλόν σου (τὸν δεῖνα) ἱερέα, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν ἡμῶν γενόμενον, τὸν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς

Ἄλλη Εὐχή.

Δέσποτα τοῦ ἐλέους, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μας, Σὺ ποῦ ἔδωσες τὰ κλειδιά τῆς οὐράνιας βασιλείας στοὺς Ἁγίους μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους καὶ μὲ τὴν χάρη Σου τοὺς ἔδωσες τὴν ἐξουσία νὰ δένουν καὶ νὰ λύνουν τίς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ εἶναι δεμένα στὸν οὐρανὸ ὅσα ἔχουν δεθεῖ στὴν γῆ καὶ λυμένα στὸν οὐρανὸ ὅσα ἔχουν λυθεῖ στὴ γῆ. Ἐμᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀνάξιους δούλους Σου ἀξιώσες νὰ γίνουμε διάδοχοι τῆς ὑπεραγίας δωρεᾶς καὶ χάριτος μὲ τὴν φιλανθρωπία Σου, ὥστε παρόμοια νὰ δένουμε καὶ νὰ λύνουμε ὅσα συμβαίνουν στὸ λαὸ Σου. Αὐτὸς ἀγαθὲ βασιλιά, συγχώρησε δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου Σου τὸν δούλο σου (κοιμηθέντα) ἂν κάτι ὡς ἄνθρωπος ἔκανε στὴν ζωὴ του. Καὶ δῶσε ἄφεση σὲ ὅσα ἢ μὲ λόγια ἢ μὲ ἔργα ἢ μὲ τὸ μυαλὸ του ἀμάρτησε, λύνοντας τὸν δεσμὸ μὲ τὸν ὅποιο ἢ ὁ ἴδιος σὲ στιγμὴ ἀπροσεξίας ἢ ἀπὸ ἄλλη αἰτία ἔδεσε τὸν ἑαυτό του, ἢ δέθηκε ἀπὸ Ἀρχιερέα, ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλο ἔπεσε σὲ αὐτὸ τὸ ὀλίσθημα ἀπὸ φθόνο καὶ συνεργασία τοῦ διαβόλου. Εὐδόκησε ἢ ψυχὴ του νὰ καταταχθεῖ μὲ τοὺς Ἁγίους, ποῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εὐαρέστησαν ἐνώπιόν Σου, τὸ δὲ σῶμα του νὰ δοθεῖ στὴν φύση ποῦ Σὺ δημιούργησες. Διότι εἶσαι ἄξιος νὰ εὐλογεῖσαι καὶ νὰ δοξάζεσαι στοὺς αἰῶνες. Πράγματι.

Εὐχή σὲ ἱερέα ποῦ ἐκοιμήθη.

Σὲ εὐχαριστοῦμε Κύριε καὶ Θεέ μας, διότι σὲ ἐσένα ἀνήκει ἡ ἀθάνατη ζωὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ ἀμέτρητο ἔλεος καὶ ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ βασιλεία ποῦ δὲν ἔχει διαδοχὴ καὶ δὲν ὑπάρχει προσωποληψία ἐνώπιόν Σου. Διότι σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅρισες τὸ κοινὸ χρέος τοῦ βίου (τὸν θάνατο), ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμε Κύριε καὶ Θεέ μας τὸν δούλο Σου Ἱερέα (τάδε), ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό μας καὶ ὁ ὅποιος κοιμήθηκε μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς

αιώνιου κοιμηθέντα, ἐν κόλποις Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἀνάπαυσον· καὶ ὡσπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου λειτουργὸν αὐτὸν κατέστησας, οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐρανίῳ σου θυσιαστηρίῳ ἀνάδειξον, Κύριε· ἐπὶ ἀνθρώπων πνευματικῇ ἀξίᾳ κατακοσμήσας, ἐπὶ Ἀγγέλων τῆ σὴ δόξη ἀκατάκριτον πρόσδεξαι· αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐδόξασας, αὐτὸς δὲ καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εισόδῳ τῶν Ἁγίων σου ποιήσον, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων συναρίθμησον. Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ...

Τελευταῖος ἀσπασμὸς τοῦ λειψάνου. Ἦχος β΄.
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν, δῶμεν ἀδελφοί τῷ θανάτῳ, εὐχαριστοῦντες Θεῷ· οὗτος γὰρ ἐξέλιπε τῆς συγγενείας αὐτοῦ, καὶ πρὸς τάφον ἐπέιγεται, οὐκ ἔτι φροντίζων, τὰ τῆς ματαιότητος, καὶ πολυμόχθου σαρκός. Ποῦ νῦν συγγενεῖς τε καὶ φίλοι; Ἄρτι χωριζόμεθα, ὅνπερ ἀναπαῦσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφέ ἡμῶν.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ἀναστάσεως στήν αἰώνια ζωὴ, ἀνάπαυσε στοὺς κόλπους Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὅπως στήν γῆ τὸν ἀξίωσες νὰ γίνῃ λειτουργὸς Σου, ἔτσι ἀνάδειξε τὸν λειτουργὸ καὶ στὸ οὐράνιο θυσιαστήριό Σου. Καὶ ὅπως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐκόσμησες μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερατικῆς Σου χάριτος, ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων παράλαβέ τον ἀκατάκριτον στήν Τριαδικὴ δόξα Σου. Ἐσὺ ποῦ ἔκανες ἔνδοξη τὴν ζωὴ του στή γῆ, κάνε μὲ τὸν θάνατό του νὰ μπῆ στὸν τόπο τῶν Ἁγίων Σου καὶ τοποθέτησε τὸ πνεῦμα του μεταξὺ ἐκείνων ποῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ Σὲ εὐαρέστησαν. Διότι Σὺ εἶσαι ἡ ἀνάστασις, ...

Ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς.

Ἐλάτε νὰ δώσουμε τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸν νεκρὸ εὐχαριστοῦντες τὸ Θεό. Αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν συγγενεία του καὶ πρὸς τὸν τάφο πηγαίνει, μὴ φροντίζοντας πλέον τὰ μάταια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σώματος. Ποῦ θὰ εἶναι τώρα συγγενεῖς καὶ φίλοι; Τώρα χωριζόμαστε καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ τὸν ἀναπαύσει.

Αἰώνια νὰ ὑπάρχει ἡ μνήμη γιὰ σένα (στὸν οὐρανό), ἀδελφέ μας ποῦ ἀξίζεις νὰ σὲ μακαρίζουν καὶ νὰ σὲ θυμοῦνται γιὰ πάντα.

Μὲ τὶς εὐχὲς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.